

have en Reform af hele Centraladministrationen, og det ene skal ordnes med det andet," saa maa man ogsaa sige til Officererne: Det kan godt være, at nogle af eder skulle have en Forhøjelse af eders Lønninger, andre skulle maaske have en Nedsættelse, thi hvis vi faa en helt ny Ordning af vort Militærvæsen, kan det jo, som jeg har udviklet, godt være, at mange Officerer skulle have en langt lavere Løn end den, de faa nu, fordi det ikke bliver deres Livsstilling, men det var rimeligt at sige, at dette maa ordnes samtidig med, at hele vort Militærvæsen omordnes. Og ville de Herrer ikke sige det til Officererne, kunne De heller ikke sige det til Centraladministrationens Embedsmænd eller til nogle andre Embedsmænd, som komme og forlange Lønforhøjelse, idet de paavise, at deres Lønninger i Virkeligheden ere lavere end det, der her foreslaas til Officererne. Faktisk er det nu, at Assistenten i Ministeriet i en Alder fra ca. 30—40 Aar have en Løn af fra 700—1700 Kr., medens Premierløjtnanterne nu skulde have en Løn af fra 1,400—1,800—2,100 Kr., medens de ere i Tyverne og Trediverne. Og dertil maa saa videre huskes paa, at Officererne have gratis Uddannelse, medens Centraladministrationens Embedsmænd have en langvarig og bekostelig, af dem selv betalt Uddannelse bag sig. Og dertil maa endelig huskes paa, at for Officererne løber Pensionsretten lige fra den Tid, de ere blevne Premierløjtnanter, altsaa i en Alder af 22—24 Aar — det er jo i en saadan Alder, man bliver Premierløjtnant —, men for Centraladministrationens Embedsmænd begynder Pensionsretten først at løbe, naar de have faaet kongelig Ansættelse som Fuldmægtig, det vil altsaa sige i en Alder af ca. 40 Aar. De ville altsaa se, at ogsaa fra den Side set ere Centraladministrationens Embedsmænd meget, meget daarligere lønnede og stillede end Officererne, og dog nægter Flertallet her i dette Ting og Finansministeren at forhøje Lønningerne for Centraladministrationens Embedsmænd, uagtet man foreslaar Lønnen forhøjet for Officererne, fordi det er aldeles paatrængende nødvendigt, at Officerslønningerne forhøjes, og man slipper overfor Officererne sig af Hænde det Vaaben til at fremtvinge en forstandig Reform af vort Militærvæsen, som Lønningsforhøjelsen i Officersklassen er.

Jeg skal ikke komme nærmere ind paa det; man kunde fremdrage endnu mange Klasser, men jeg skal blive staaende ved disse Par Eksempler, idet jeg blot nævner — men det vil maaske blive

fremdraget fra anden Side —, at ogsaa Lærerlønningerne her i Landet blive adskilligt lavere end Officerslønningerne. Det er jo dog højest mærkværdigt, at man anser det for aldeles paatrængende nødvendigt nu i Aar øjeblikkelig at forhøje Premierløjtnanternes Løn ud over det Beløb, som man for en ganske kort Tid siden ansaa for at være en passende Lønning for Skolelærerne her i Landet. Det er jo dog en underlig Attest at give vore Skolelærere for, at de ere ringere Folk i enhver Henseende, end vore Premierløjtnanter ere.

Dette Forslags Hensigt var jo — lad mig slutte med at sige det — at sprænge Venstre, og nu er Venstre sprængt, og da der ikke kan anføres nogen som helst saglig Begrundelse for, at dette Forslag skal jages igennem nu, da vi staa overfor en hel Omordning af vort Forsvarsvæsen, lad os saa slaa os til Ro for det politiske Resultat, Forslaget har bragt, at sprænge Venstre. Det synes jeg, at Venstre skulde være tilfreds med og saa ikke gøre mere ud af den Sag, det tjener vist Flertallet bedst. Nu, da dette politiske Forslag har naaet sin politiske Hensigt, skulde man lade det falde derned, hvor det af saglige Grunde burde ligge, paa Bunden af et Udvalg, i en Pose, som ikke vilde blive tagen frem, før vi havde en Betænkning fra Forsvarskommissionen med Forslag om en Omordning af hele vort Militærvæsen. Hvis nemlig dette Forslag paa sin Vej gennem Rigsdagen bliver ændret saaledes, at det tilfredsstiller Officersstanden, vil man se, at saa skaffer man sig let Modstandere mod en Reform af vort Militærvæsen i det hele, som man ellers kunde have undgaaet, for naar Officersstanden først har faaet sine Lønningsforhold ordnede paa en for den tilfredsstillende Maade, vilde det ikke være mere end menneskeligt, om Officererne sagde: Lad nu det hele blive, som det er, det væsentlige er dog opnaaet. Der kunde derfor godt være saglige Grunde til, at vi lode dette Forslag falde nu, da det har naaet sit politiske Maal. Men hvis man ikke vil det, synes jeg, de Herrer skulde være tro mod den Udtalelse, som de saa ofte have fremsat, at de militære Spørgsmaal skulde ikke blive foregrebne, dem skulde Vælgerne faa Lov til at udtale sig om. Lad os saa gaa ud til Vælgerne og tale om dette Forslag. Lad os faa en Valgdag mellem i Dag og den Dag, vi her i Folketinget vedtage dette Forslag. Lad Vælgerne faa Lov til at udtale sig om, hvorvidt de i dette Øjeblik